

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/20/2015
Identifikačné číslo spisu:	4210202729
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4210202729.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci navrhovateľa: Verejné prístavy, a. s., so sídlom Prístavná 10, 821 09 Bratislava, IČO: 36 856 541, právne zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., so sídlom Nám. Ľ. Štúra 2, 811 02 Bratislava, IČO: 36 861 227, proti odporcovi: BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k. s., so sídlom Námestie Martina Benku 10, 811 07 Bratislava, IČO: 36 669 415, správca konkurznej podstaty úpadcu DUNAJ PETROL TRADE, a. s., so sídlom Záhradnícka 16, 945 01 Komárno, IČO: 36 527 319, právne zast. advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., so sídlom Galandova 3, 811 06 Bratislava, IČO: 47 237 767, o zaplatenie 294 881,43 eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu odporcu o zaplatenie 498 912,14 eur s príslušenstvom, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/195/2013-624 zo dňa 28. októbra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/195/2013-624 zo dňa 28. októbra 2014, v časti ktorou odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 5Cb/260/2010-478 zo dňa 19. marca 2013 v znení opravného uznesenia č. k. 5Cb/260/2010-521 zo dňa 04. júla 2013 zmenil tak, že zaviazal zaplatiť odporcu navrhovateľovi sumu 297 881,43 eur, z a m i e t a .

II. V časti, ktorou Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15Cob/195/2013-624 zo dňa 28. októbra 2014 rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 5Cb/260/2010-478 zo dňa 19. marca 2013 v znení opravného uznesenia č. k. 5Cb/260/2010-521 zo dňa 04. júla 2013 zmenil tak, že odporcu zaviazal navrhovateľovi zaplatiť úrok z omeškania, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/195/2013-624 zo dňa 28. októbra 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/195/2013-627 zo dňa 28. októbra 2014, ktorým odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno v znení opravného uznesenia v časti uloženia povinnosti navrhovateľovi zaplatiť odporcovi sumu 498 912,14 eur s príslušenstvom zrušil, o d m i e t a .

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/195/2013-641 zo dňa 28. novembra 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno rozsudkom č. k. 5Cb/260/2010-478 zo dňa 09. 03. 2013 v znení opravného uznesenia č. k. 5Cb/260/2010-521 zo dňa 04. 07. 2013 rozhodol tak, že návrh navrhovateľa o zaplatenie 294 881,43 eur s príslušenstvom zamietol.

Navrhovateľa zaviazal odporcovi zaplatiť sumu 498 912,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške tak, ako je uvedená vo výroku tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15Cob/195/2013-624 zo dňa 28. 10. 2014 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 5Cb/260/2010-478 zo dňa 19. 03. 2013 v znení opravného uznesenia č. k. 5Cb/260/2010-521 zo dňa 04. 07. 2013 v zamietajúcej časti zmenil tak, že odporcu zaviazal navrhovateľovi zaplatiť sumu 294 881,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % p.a. zo sumy 31 171,84 eur od 16. 01. 2009 do zaplatenia,

10 % p.a. zo sumy 23 844,47 eur od 26. 01. 2009 do zaplatenia,

10 % p.a. zo sumy 23 165,58 eur od 26. 01. 2009 do zaplatenia,

9,25 % p.a. zo sumy 31 171,84 eur od 28. 04. 2009 do zaplatenia,

9,25 % p.a. zo sumy 23 844,47 eur od 28. 04. 2009 do zaplatenia,

9,25 % p.a. zo sumy 23 165,58 eur od 28. 04. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 31 171,84 eur od 21. 07. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 23 844,47 eur od 21. 07. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 23 165,58 eur od 21. 07. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 24 056,45 eur od 27. 10. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 18 401,64 eur od 27. 10. 2009 do zaplatenia,

9 % p.a. zo sumy 17 877,67 eur od 27. 10. 2009 do zaplatenia.

Odvolací súd napadnutý rozsudok v znení opravného uznesenia v časti uloženia povinnosti navrhovateľovi zaplatiť odporcovi sumu 498 912,14 eur s príslušenstvom zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol tak, že o nich odvolací súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch rozhodnutia sa podrobne zaoberal so zistenými skutočnosťami v prvostupňovom konaní a popísal priebeh dokazovania. Konštatoval, že predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 294 881,43 eur s príslušenstvom zamietol a súčasne vyhovel vzájomnému návrhu odporcu a navrhovateľa zaviazal na zaplatenie sumy 498 912,14 eur s príslušenstvom, spolu s náhradou trov konania v sume 56 686,74 eur. Citoval právny názor prvostupňového súdu, s ktorým sa odvolací súd nestotožnil a predovšetkým poukázal na tri, medzi účastníkmi uzavreté nájomné zmluvy a ich dohodnutý obsah. Na základe ich obsahu, ktorý podrobne v odôvodnení popísal, vychádzajúc z ich obsahu, dospel k záveru, že stav prenajatých pozemkov a stavieb bol odporcovi od začiatku známy a z toho dôvodu prenajaté nehnuteľnosti zápisnične prevzal. Konštatoval, že odporca mal možnosť a bol oprávnený na nehnuteľnostiach vykonávať činnosti podľa predmetu jeho činnosti zapísanom v Obchodnom registri a okrem toho mal možnosť užívať kotolne a vyrábať tepelnú a elektrickú energiu, vykonávať výskumnú činnosť a vývojovú činnosť v oblasti energetiky. Skutočnosť, že odporca si nedokázal vybaviť na Stavebnom úrade územné rozhodnutie a stavebné povolenie, podľa odvolacieho súdu nemôže byť na ťarchu navrhovateľa, ktorý tento stav nespôsobil. Odvolací súd konštatoval, že v ďalšej nájomnej zmluve bol odporca upozornený, že prenajaté priestory a budovy spadajú do stavebnej uzávery a teda na nich nemôže stavať a ani na nich závažne rekonštruovať. Podľa odvolacieho súdu odporca vedel, že tieto stavby sa nachádzajú v schátralom stave a bez rekonštrukcie nie sú spôsobilé na užívanie. Odvolací súd konštatoval, že odporca sa navyše zaviazal dodržať rozhodnutie o stavebnej uzávere a napriek všetkým okolnostiam nájomné zmluvy uzavrel a navyše stav predmetných nehnuteľností mu bol známy. Odvolací súd vyslovil právny názor, že toto všetko ho viedlo k tomu, že predmet nájmu bol spôsobilý na dohodnuté užívanie v zmysle ustanovenia § 664 Občianskeho zákonníka a odporcovi povinnosť platiť nájomné vznikla. Zároveň poukázal na skutočnosť, že odporca dokonca svoj záväzok vyplývajúci z

predmetných zmlúv uznal, čo je zrejmé z obsahu listu zo dňa 13. 11. 2009 (č. 1. 145 súdneho spisu). Vzhľadom na uvedené, v zamietajúcej časti, napadnutý rozsudok podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zmenil a návrhu vyhovel. O príslušenstve rozhodol podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Čo sa týka prvostupňového rozsudku o vzájomnom návrhu odporcu, tento rozsudok označil za nepreskúmateľný, ktorým došlo k porušeniu práva navrhovateľa a preto ho podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku s vyznačenou právoplatnosťou 03. 11. 2014 v časti, ktorou bol rozsudok prvostupňového súdu odvolacím súdom zmenený, podal dovolanie odporca, podaním doručeným súdu 01. 12. 2014 a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 238 ods. 1 O. s. p. s tým, že ide o rozsudok nepreskúmateľný, arbitrárny, ktorý je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a javí znaky svojvôle súdu.

Podľa dovolateľa, odvolací súd nesprávne aplikoval právne predpisy, právne ustanovenia nesprávne interpretoval a niektoré na daný skutkový stav vôbec neaplikoval. Konkrétne nesprávne aplikoval ustanovenie § 664 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie sa týka povinnosti prenajímateľa. S konštatovaním odvolacieho súdu, že prehlásenie o prevzatí predmetu nájmu bez výhrad v stave v akom sa nachádza, znamená, že predmet nájmu je spôsobilý na dohodnutý spôsob užívania, sa dovolateľ nestotožnil. Ako jeden z podstatných dôvodov dovolania uviedol, že odvolací súd mu jeho postupom v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku odňal možnosť konať pred súdom a práv vyplývajúcich z nemožnosti plnenia vzniknutého z nájomných zmlúv a práva vzniknuté z odovzdania nespôsobilého predmetu nájmu. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, nakoľko nesprávne interpretoval ustanovenie § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka a aplikoval ustanovenie § 323 Obchodného zákonníka na daný skutkový stav, keď mal aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dovolať namieta, že odvolací súd vychádzal iba zo skutkového stavu, ktorý mal byť zistený súdom prvého stupňa a bez toho, aby vec prejednal, opakoval dokazovanie a zmenil napadnutý rozsudok. Poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 07. 10. 2014, podľa ktorej z obsahu je zrejmé, že odvolací súd nedal možnosť stranám sa vyjadriť a pozmeňujúci rozsudok vydal iba na základe prehodnotenia niektorých dôkazov. V dovolaní citoval ustanovenia § 211 ods. 2 O. s. p., § 118 ods. 2 O. s. p., § 123 O. s. p., § 213 ods. 3 O. s. p., s ktorými sa podľa neho odvolací súd neriadil a nepostupoval. Z uvedených dôvodov s odvolaním sa na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, postup odvolacieho súdu označil odňatím možnosti konať pred súdom. Súčasne namieta, že predmetom dokazovania v odvolacom konaní nebolo ani uplatnené príslušenstvo, ktoré odvolací súd priznal.

K dovolaniu odporcu zaujal stanovisko navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 23. 02. 2015, vyjadril sa k jednotlivým dovolacím dôvodom a s poukazom na judikatúru ESRP uviedol, že dva rozličné názory nemôžu byť považované za vadu konania a požiadavku na opätovné rozhodovanie. Tvrdenie odporcu, že odvolací súd sa vo vzťahu k zopakovanému dokazovaniu oboznámením s obsahom listín nedal účastníkovi konania možnosť sa k nim vyjadriť sa navrhovateľ nestotožnil a práve s poukazom na obsah zápisnice z pojednávania uviedol, že účastníci konania svoje vyjadrenie k vykonaným dôkazom diktovali priamo do zápisnice. Fakt, že odporca sa nevyjadril dostatočne, označil za taký, ktorý nie je možné považovať za zmarenie jeho práva na ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.), prejednal dovolanie odporcu podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. ako podané v zmysle ustanovenia § 240 O. s. p., splňajúce náležitosti dané ustanovením § 241 O. s. p.

V danom prípade ide o dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu, s vyznačenou právoplatnosťou dňa 03. 12. 2014, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie a teda ide o dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

Z obsahu dovolania je zrejmé, že smeruje proti celému výroku rozhodnutia, teda voči tej časti výroku napadnutého rozhodnutia, ktorou bol prvostupňový rozsudok zmenený a odporca bol zaviazaný navrhovateľovi zaplatiť sumu 294 881,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % p.a. zo sumy 31 171,84 eur tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia, ako aj voči tej, ktorou bol rozsudok v znení opravného uznesenia o uložení povinnosti navrhovateľovi zaplatiť odporcovi 498 912,14 eur s príslušenstvom zrušený a vec vrátená na nové konanie.

Predmetom sumy 294 881,43 eur je zaplatenie nájomného vo výške 294 881,43 eur na základe uzavretých Nájomných zmlúv č. 8/2006, č. 12/2006 a č. 15/ 2006 medzi právnym predchodcom navrhovateľa P. a odporcom o nájme nehnuteľností špecifikovaných v článku II citovaných Nájomných zmlúv s tým, že výška nájomného bola dohodnutá v článku IV citovaných Nájomných zmlúv. Navrhovateľ si nájomné uplatnil v zmysle ustanovenia § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka. Výška uplatnenej sumy titulom nájomného odporcom namietaná nebola.

Jednou zo základných otázok pre posúdenie dôvodnosti odvolania je, či odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, keď čo sa týka nájmu vzniknutého zo zmluvy č. 8/2006 sa s prvostupňovým rozhodnutím nestotožnil a konštatoval, že navrhovateľovi na nájomné právo vzniklo, nakoľko odporca prehlásil, že sa oboznámil so stavom prenajatých pozemkov a v tomto stave ich bez výhrad prevzal, ako aj, že časť prenajatých pozemkov môže užívať na výstavbu prekladiska a je oprávnený uskutočňovať na prenajatom pozemku stavbu prekladiska potravinárskych produktov len so súhlasom Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „MDPT SR“) a ďalšiu časť pozemkov mohol užívať na výstavbu prekladiska tekutých tovarov a jeho následne prevádzkovanie, ako aj verejného prekladiska len so súhlasom MDPT SR a že súhlas MDPT SR č. 1585/1586-202 zo dňa 20. 12. 2001 je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Podobne aj u zmluvy č. 12/2006 a jej dodatku č. 1 zo dňa 31. 03. 2008 odvolací súd dospel k záveru, že odporca prehlásil, že sa stavom prenajatých nehnuteľností oboznámil a v tomto stave ich preberá bez výhrad. Konštatoval, že na prenajatých pozemkoch je oprávnený vykonávať činnosti zodpovedajúce jeho predmetu činnosti a že predmetné pozemky prevzal bez výhrad zápisnične dňa 15. 06. 2006 s tým, že nájomná zmluva je uzavretá na dobu do 14. 06. 2056.

K totožnému záveru dospel aj u nájomnej zmluvy č. 15/2006 zo dňa 15. 06. 2006 a jej dodatku č. 1 zo dňa 31. 03. 2008, ktorá je uzavretá taktiež do 14. 06. 2056 a vychádzajúc z obsahu z týchto zmlúv, skutočnosť, že následne si odporca nedokázal vybaviť na stavebnom úrade stavebné rozhodnutie, označil za takú, ktorá nemôže byť na ťarchu navrhovateľa, ktorý tento stav nespôsobil a naviac odporca sa zaviazal dodržať rozhodnutie o stavebnej uzávere a aj napriek tomu, že stav na nehnuteľnostiach mu známy bol a nájomné zmluvy uzavrel. S poukazom na ustanovenie § 671 a nasl. citovaného zákona konštatoval, že navrhovateľ ma na nájomné vo výške, ktorú odporca nerozporoval právo, dokonca aj uznal, čo vyplýva z listu zo dňa 13. 11. 2009.

Z predložených dokladov v spise, ako aj z obsahu odvolania je zrejmé, že odvolací súd nepochybil, keď na základe obsahu predmetných nájomných zmlúv konštatoval právny a skutkový stav tak, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí. Zo žiadneho dôkazu predloženého odporcom, nie je zrejmé, že uvedené skutočnosti sa nezakladajú na pravde, že sú v rozpore s obsahom nájomných zmlúv a existujúcich dôkazov o prevzatí nehnuteľností do nájmu. Tvrdenie odporcu, že prehlásenie o prevzatí predmetu nájmu bez výhrad v stave v akom sa nachádza neznamena, že predmet nájmu je spôsobilý na dohodnuté užívanie a teda existencie dôvodu, pre ktorý vôbec povinnosť platiť nájomné nevznikla, dovolací súd označil za nedôvodné a právne irelevantné. Z obsahu predložených dôkazov je zrejmé, že odporca s právnym predchodcom navrhovateľa nájomné zmluvy uzavrel so stavom prenajatých nehnuteľností, bol oboznámený a zápisnične ich bez výhrad prevzal a nepreukázal žiadnym dôkazom, že tvrdené dôvody, pre ktoré nemôže prenajaté nehnuteľnosti užívať boli spôsobené prenajímateľom, teda

navrhovateľom. Chyba v označení ustanovenia § 664 Občianskeho zákonníka, namiesto ustanovenia § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa dovolacieho súdu nemá za následok vysloviť právny záver, že ide o rozhodnutie odvolacieho súdu založené na nesprávnom skutkovom, právnom zistení a ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, ako tvrdí odporca, v jeho dovolaní. V danom prípade nejde o takú nesprávnu aplikáciu právneho ustanovenia, ktorá by mala za následok z tohto dôvodu nesprávne a nezrozumiteľné rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom.

Obranu dovolateľa, že odvolací súd sa v predmetnom rozhodnutí nevysporiadal s prípadnou aplikáciou ustanovenia § 673 Občianskeho zákonníka, čím vec nesprávne právne posúdil a odňal odporcovi možnosť konať pred súdom, dovolací súd označil taktiež za právne nedôvodnú, nakoľko odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia na stranách 10, 11, 12 a 13 sa zaoberal z akého dôvodu navrhovateľ nemožnosť užívania prenajatých nehnuteľností nespôsobil a preto nie je dôvod na konštatovanie, že povinnosť nájomcu platiť nájomné za prenajaté nehnuteľnosti zanikla.

Namietanú nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia dovolaním, z dôvodu, že sa nevysporiadal s neexistenciou územného rozhodnutia ako následkom pre zánik povinnosti odporcu platiť nájomné, dovolací súd kvalifikuje ako právne nedôvodnú, nakoľko ani v jednej nájomnej zmluve, na základe ktorej je nájomné predmetom tohto návrhu na začatie konania, nie je povinnosť platiť nájomné podmienená existenciou územného rozhodnutia, ktorého vybavenie by bolo povinnosťou navrhovateľa. Pokiaľ by tvrdenie odporcu ohľadne nefunkčnosti a nespôsobilosti predmetu nájmu od samého počiatku bolo pravdou, bolo vecou odporcu, aby zápisnične prenajaté nehnuteľnosti bez výhrad neprevzal a nájomné zmluvy od roku 2006 do roku 2056 neuzavrel. Odporca napriek tomu, že prenajaté nehnuteľnosti podľa jeho tvrdenia užívať nemohol, s návrhom navrhovateľa na odstúpenie od týchto nájomných zmlúv nesúhlasil, čo vyplýva z jeho listu zo dňa 13. 11. 2009 (založeného v spise na č. l. 145) Odporca navrhol uskutočniť rokovania za účelom vybavenia stavebného rozhodnutia, hoci z listu zo dňa 02. 10. 2006 adresovanému starostovi mu muselo byť známe, že minister O. P. z dôvodov uvedených v liste (č. l. 139 v spise) s vydaním rozhodnutia o umiestnení stavby nesúhlasil. Uvedené vyplýva z listu odporcu (č. l. 199), v ktorom odporca oznamuje Mestskej časti Bratislava - Ružinov, že so stanoviskom ministra MDPT SR nesúhlasí a zotrváva na jeho žiadosti o vydanie územného rozhodnutia. Je pravdou, že listom zo dňa 20. 12. 2001 značky č. 1585/1586-2002/2001 (v spise založené pod č. l. 127) Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky vydalo predbežný súhlas s umiestnením stavieb, ale zároveň je v ňom uvedené, že žiada odporcu predložiť štúdiu uvedených stavieb na definitívne rozhodnutie, na vydanie súhlasu na realizáciu výstavby prekladiska potravinárskych produktov a prekladiska minerálnych olejov vo verejnom prístave Bratislava. Odporca účinnosť nájomných zmlúv nepodmienil vydaním súhlasu Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky predbežným a ani definitívnym, i keď u nájomnej zmluvy č. 8 z článku III je vymedzený účel nájmu ako výstavba prekladiska s tým, že nájomca je oprávnený uskutočňovať na prenajatom pozemku stavbu len so súhlasom Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky. Povinnosť navrhovateľa vykonať náležité opatrenia, aby boli schválené zmeny územného plánu mesta Komárno, v súlade so schválenými zámermi rozvoja verejných prístavov Bratislava Komárno a Štúrovo pre efektívne využívanie, ako uvádzal odporca, v jeho odpore proti platobnému rozkazu (č. l. 109), z obsahu predmetných nájomných zmlúv, nevyplyvala.

Z predložených dôkazov nie je ani zrejmé, že by odporca práve z dôvodu nemožnosti riadneho užívania prenajatých nehnuteľností mal záujem od nájomných zmlúv odstúpiť, prípadne ich považoval od samého počiatku za neplatné.

Obranu odporcu ohľadne nepravdivého tvrdenia odvolacieho súdu, že záväzok platiť nájomné, odporca uznal na č. listu 145, dovolací súd hodnotí za čiastočne dôvodnú, nakoľko z obsahu listu na č. listu 145 nejde o uznanie záväzku v takom zmysle, v akom to vyžaduje ustanovenie § 323 Obchodného zákonníka o uznaní záväzku. Z obsahu listu jednoznačne vyplýva, že na základe obsahu nájomných zmlúv mohol pozemky užívať iba na uvedený účel, ako aj, že napriek tomu, že vybavil všetky rozhodnutia, Stavebný úrad už počas troch rokov vo veci nerozhodol, pretože minister P. oznámil Stavebnému úradu, že so stavebným rozhodnutím o umiestnení stavby nesúhlasí. Tento fakt je však pre posúdenie správnosti

napadnutého rozhodnutia právne bezvýznamný.

K tvrdeniu uvedeného v dovolaní, ohľadne práva odporcu na poskytnutie zľavy v zmysle ustanovenia § 675 Občianskeho zákonníka, dovolací súd poukazuje na list navrhovateľa zo dňa 25. 10. 2011 (č. 1. 245), s ktorým návrhom sa právne navrhovateľ zaoberal.

K tvrdeniu odporcu v dovolaní ohľadne pochybenia odvolacím súdom, keď neaplikoval v danom prípade ustanovenie § 673 Občianskeho zákonníka, dovolací súd poukazuje, že v danom prípade nejde o vadu prenajatej veci, keďže spôsob užívania nebol viazaný iba na konkrétne vydanie stavebného povolenia, na ktoré by bol prenajímateľ zmluvne zaviazaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) z uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolací súd nepochybil, keď v časti práva na zaplatenie sumy 294 881,43 eur napadnuté prvostupňové rozhodnutie zmenil a návrhu vyhovel, z ktorého titulu s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O. s. p. nie je dôvod dovolanie posudzovať ako právne dôvodné.

K návrhu odporcu ohľadne posúdenia dôvodnosti a prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., z dôvodu, že odporcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, dovolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 07. 10. 2014 (list v spise č. 617), na ktorom pojednávaní sa odporca zúčastnil a predniesol jeho návrhy a stanoviská a mal možnosť vypočuť vyjadrenie navrhovateľa. Navrhovateľ, správne v jeho vyjadrení k dovolaniu konštatoval, že názor, ktorý nie je totožný s názorom účastníka, nie je taký postup konania, ktorým bolo odňaté právo účastníka konania konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) napadnuté rozhodnutie považuje za zdôvodnené, dostatočne jasné a zrozumiteľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto spôsobom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky). Je potrebné uviesť, že vada konania v § 237 písm. f/ znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. II. ÚS 261/06), čo však neznačí „že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. V napadnutom rozhodnutí sa nejedná o vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie zakladajúcu dôvod pre prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 08. 1997 sp. zn. 2Cdo/5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný.“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 11. 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že aj v prípade dôvodnosti vytýkanej vady rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade nejde o dovolanie prípustné podľa § 237 písm. f/ O. s. p., nakoľko odporcovi nebola napnutým uznesením odňatá možnosť konať a nejde o prípustné dovolanie podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

K tvrdeniu odporcu ohľadne správnosti napadnutého rozhodnutia o príslušenstve, dovolací súd sa stotožnil s vyjadreným právnym názorom odporcu, že toto rozhodnutie je nepreskúmateľné a v tejto časti je potrebné dovolaniu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie a zaviazal odporcu zaplatiť sumu 294 881,43 eur s poukazom na § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol a v časti, ktorou odvolací súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozhodnutia, zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Čo sa týka dovolania voči tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou prvostupňový rozsudok v znení opravného uznesenia v časti uloženia povinnosti navrhovateľovi zaplatiť odporcovi 498 912,14 eur s príslušenstvom zrušil, ide o dovolanie neprípustné. V danom prípade tým, že odvolací súd prvostupňové rozhodnutie vo veci vzájomného návrhu zrušil s poukazom na ustanovenia o dovolacom konaní, prípustnosť dovolania, daná nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) v tejto časti dovolanie odmietol (§ 243c O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

V napadnutom rozhodnutí dovolaním odvolací súd o trovách konania rozhodol samostatným uznesením č. k. 15Cob/195/2013-641 zo dňa 28. 11. 2014. Keďže týmto rozhodnutím bolo rozhodnuté aj o nároku na príslušenstvo, v ktorej časti bol odvolací rozsudok zrušený a vec vrátená na nové konania, bolo potrebné aj toto uznesenie ako nesprávne zrušiť.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.